

РЕШЕНИЕ

№ 4629

гр. София, 11.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5342** по описа за **2023** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП- [населено място] срещу Решение № 20088872/27.04.2023 година, постановено по н.а.х.д.№17009/2020 година по описа на СРС,16 състав, отменящо Наказателно постановление №481337-F511770/29.11.2019 година, издадено от Заместник- директор ТД на НАП- [населено място], с което последният на основание чл.185,ал.2, вр с чл.185,л.1 от ЗДДС наложил на „ Димитрови 2002“ ЕООД [населено място] имуществена санкция в размер на 500 лева за извършено нарушение на 118,ал.8 от ЗДДС.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на съдебното решение. Твърди се, че СРС неправилно е приел, че към момента на проверката не е установен релевантният факт- извършването на зареждане от страна на жалбоподателя и най- вече към момента на издаване на Наказателното постановление жалбоподателят е deregистрирал обекта, от който е извършвал зареждане- на 19.11.2019 година. Посочва се още, че не е налице допуснатото нарушение на административно- производствените правила, установено е по безспорен начин, че ответникът по касация е задължен субект по смисъла на Наредба № Н-18/2006 година и е доказано извършването на нарушението. Иска се отмяна на решението и потвърждаване на наказателното постановление. Заявява

претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, касаторът - ТД на НАП- [населено място] редовно и своевременно призван, не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита .

Ответникът по касация-, Димитрови 2002“ЕООД [населено място] редовно и своевременно призван, не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита.

Представителят на СГП-прокурор В. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено, че на 01.10.2019 година около 12:00 часа органи по приходите при ТД на НАП– [населено място] извършили проверка на селскостопанския двор, стопанисван от „ Димитрови 2002“ ЕООД, при която е установено, че на територията на обекта има разположен 1 брой стационарен подземен резервоар за съхранение на течни горива с обем 35 000 литра, като в момента на проверката в резервоара не е имало гориво, а горивото от посочения резервоар се използва само за зареждане на собствени транспортни средства. Констатирано е още, че, съгласно разпоредбите на чл. 3, ал. 12 от Наредба Н-18/2006 година на МФ лице, което извършва зареждане на течни горива по чл. 118, ал. 8 от ЗДДС за собствени нужди от стационарни подземни резервоари за съхранение на горива или неподвижно прикрепени към земята резервоари с вместимост над 1000 литра е длъжно да регистрира и отчита зареждането по реда на ал. 2 и 3, с изключение зареждане на горива на съоръжения и/или инсталации за производство и/или отопление. Регистрирането и отчитането на зареждането се извършва чрез издаване на касова бележка от одобрен модел ЕСФП. За резултатите от проверката е съставен Протокол за извършена проверка на същата дата, подписано от съставителите и от управителя на дружеството- ответник по касация. За констатираното нарушение на чл. 118, ал. 8 от ЗДДС- не е имал ответникът по касация регистрирана нивомерна система и одобрен модел ЕКАФП- устройство за отчитане на изразходеното гориво, съгласно чл. 3, ал. 12 от Наредба Н-18/2006 година на МФ срещу ответника по касация е съставен АУАН на 01.10.2019 година, връчен на управителя на ответника по касация и подписан от него без възражение. Въз основа на АУАН на 29.11.2019 година Заместник- директор ТД на НАП – С. издал Наказателно постановление № 481337-F511770/29.11.2019 година , с което на основание чл. 185, ал. 2 от ЗДДС, вр с чл.185,ла.1 от ЗДДС на ответника по касация е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на съдебното гласни, но неправилно е приел, че касаторът не е осъществил състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл.118,ал.8 от ЗДДС. В чл.7 от Наредбата е въведено задължение [javascript:y1\(\)](#) за лицата по [чл. 3](#) да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в

НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. Не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по [чл. 3](#) без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в тази Наредба, тъй като към датата на издаване на Наказателното постановление ответникът по касация вече е deregистрирал обекта, в който се извършва зареждане на гориво.

Редът за отчитане и регистриране на продажбите в търговските обекти е регламентиран в НАРЕДБА № Н-18 ОТ 13 ДЕКЕМВРИ 2006 Г. ЗА РЕГИСТРИРАНЕ И ОТЧИТАНЕ НА ПРОДАЖБИ В ТЪРГОВСКИТЕ ОБЕКТИ ЧРЕЗ ФИСКАЛНИ УСТРОЙСТВА. В чл.3 от същата изрично е посочено, че всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби на стоки или услуги в или в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, освен когато плащането се извършва чрез кредитен превод, директен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик. В чл.7 от Наредбата е доуточнено, че лицата по чл. 3 са длъжни да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. Не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по чл. 3 без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в тази наредба. Не се допуска работа с ФУ/ИАСУТД от лицата по чл. 3 без изградена дистанционна връзка с НАП, освен в случаите, посочени в тази Наредба. Легално определение на понятието фискално устройство е дадено в параграф 1, т.40 от ДР на ЗДДС, според която. "[Фискално устройство](#)" е устройство за регистриране и отчитане продажби на стоки или услуги чрез издаване на фискални касови бележки и за съхраняване на данни за регистрираните обороти във фискална памет. Видовете фискални устройства са: електронните касови апарати с фискална памет (ЕКАФП), фискалните принтери (ФПр), електронните системи с фискална памет (ЕСФП) за отчитане на оборотите от продажби на течни горива чрез одобрени по смисъла на [Закона за измерванията](#) средства за измерване на разход, фискалните устройства, вградени в автомати на самообслужване (ФУВАС).

От приложното поле на Наредбата са изключени лицата, които осъществяват дейностите, визирани в чл.4 от Наредбата/а доказателства, че търговецът попада в изключенията/ по делото не се съдържат. По силата на чл.3, ал. 12 от Наредбата - лице, което извършва зареждане на течни горива по [чл. 118, ал. 8 ЗДДС](#) за собствени нужди от стационарни подземни резервоари за съхранение на горива или неподвижно прикрепени към земята или стоящи на собствената си тежест резервоари с вместимост над 1000 литра, е длъжно да регистрира и отчита зареждането по реда на ал. 2 и 3, с изключение зареждане на течни горива на съоръжения и/или инсталации за производство и/или отопление. В алинея 13 от Наредбата е посочено, че алинея 12 не се прилага от лице, което извършва зареждане на течни горива по [чл. 118, ал. 8 ЗДДС](#) за собствени нужди от съд/съдове/подвижни резервоари/цистерни с обща вместимост до 1000 литра включително, като общото заредено количество гориво за календарната година не трябва да превишава 2000 литра. Алинея 12 не се прилага от лице, регистрирано като земеделски производител, което извършва зареждане за собствени нужди с течни горива на превозни средства, машини, съоръжения или друга техника, регистрирана по [Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника](#), от резервоари, които не са стационарни подземни резервоари. От своя страна чл.118, ал. 8 от ЗДДС вменява в задължение на всяко данъчно задължено лице, което извършва зареждане на превозни средства, машини, съоръжения или друга техника за

собствени нужди с течни горива да да регистрира и отчита зареждането по реда на [Наредбата](#) по ал. 4.

Неправилен е изводът на СРС, че обектът на ответника по касация е deregистрирал обекта си на дата 19.11.2019 година, преди да бъде издадено Наказателното постановление, като по този начин административно-наказващият орган е извършил нарушение на чл.35 от АПК, защото производството се развива по ЗАНН, а не по АПК. АПК е неприложим по отношение на Наказателните постановления и ЗАНН има собствена правна уредба, която не препраща към производството по издаване на ИАА. Това е така, защото Наказателното постановление не е и не може да бъде административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно-наказателно производство. Административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Наред с това, дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност, не представлява административна дейност, а юрисдикционна такава /със забележка относно казаното по-горе/. На следващо място, правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконосъобразно/ аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. На второ място, на СРС отново са убягнали съществените различия между АУАН и НП- с АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон. Наред с това, и АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най-същественото за АУАН е това, че с него се поставя началото на едно административно-наказателно производство, което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове. На следващо място, от нормата на чл.57 от ЗАНН не може да се установи, че законодателят е посочил задължителен реквизит-мотивираност на наказателното постановление.

От доказателствата по делото е установено че към момента на извършване на проверката в обекта не е установено монтирано, въведено в експлоатация и използване на регистрирано в НАП фискално устройство с фискална памет – ЕСФП с нивомерна измервателна система, като по този начин дружеството-ответник по касация не е изпълнило задължението си да монтира, въведе в експлоатация и използва регистрирано в НАП фискално устройство с фискална памет/ ЕСФП с

нивомерна измервателна система.

Настъпилата дерегистрация на обекта е извършена преди издаване на Наказателното постановление, но това не води до извод, че не е налице извършено административно нарушение, защото това са факти, настъпили след констатиране на нарушението и те не могат да доведат до липса на нарушение и с обратна сила да заличат извършеното нарушение.

Описаното нарушение в АУАН и НП е правилно квалифицирано, като такова по чл.118, ал.8, което следва и от приложената санкционна разпоредба на чл.185, ал.2, вр с ал.1 от ЗДДС. Последната съдържа едновременно и санкция и състав на административно нарушение, тъй като предвижда санкцията да се налага на юридически лица и еднолични търговци, които не издадат документ по чл.118, ал.1 от ЗДДС-на лице, което не издаде документ по чл. 118, ал. 1, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 100 до 500 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 500 до 2000 лева. По силата на алинея втора -извън случаите по ал. 1 на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв. Когато нарушението не води до неотрязване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1.

Отново неправилен е изводът на СРС, че в НП липсва посочване, че извършеното нарушение не е довело до неотрязване на приходи, за да се приложи привилегированият състав на нарушение, защото от доказателствата по делото е видно, че извършеното нарушение не е за неиздаване на касова бележка, а до липса на монтирана в обекта нивомерна система за отчитане на течни горива/.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин и участието на нарушителя в него, съвсем законосъобразно административно-наказващият орган е ангажирал административно-наказателната отговорност на ответника по касация и е наложил санкция в предвидения по чл.185,ал.1 от ЗДДС размер- имуществена санкция в размер на 500 лева/ предвид обстоятелството, че нарушението не е довело до неотрязване на приходи. Така определената санкция е справедлива и съответна и ще допринесе за постигане целите на наказанието, взирани в чл.12 от ЗАНН. Нарушението е формално и законът не поставя изискване да са настъпили вредни последици от нарушението. Наред с това, наказанието не е и явно несправедливо и съответства на извършеното нарушение. Като е достигнал до друг правен извод, СРС е постановил едно неправилно решение, което следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което Наказателното постановление да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена,като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година в сила от 03.12.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално

определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63, ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите, с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на дата 06.06.2023 година пред АССГ и на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което не е взел участие юрисконсулт, но е депозирана подробна касационна жалба и писмени бележки, делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Ъгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да укаже на процесуалния представител на касатора, че понятието „незаконосъобразност“ на съдебното решение е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните

решения ,постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл.348 от НПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност “е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №20088872/27.04.2023 година, постановено по н.а.х.д.№17009/2020 година по описа на СРС,16 състав и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление №481337-F511770/29.11.2019 година, издадено от Заместник- директор ТД на НАП- [населено място], с което последният на основание чл.185,ал.2, вр с чл.185,л.1 от ЗДДС наложил на „Димитрови 2002“ ЕООД [населено място] имуществена санкция в размер на 500 лева за извършено нарушение на118,ал.8 от ЗДДС.

ОСЪЖДА „ДИМИТРОВИ 2002“ ЕООД ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ ТД НА НАП- ГР. С. СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.